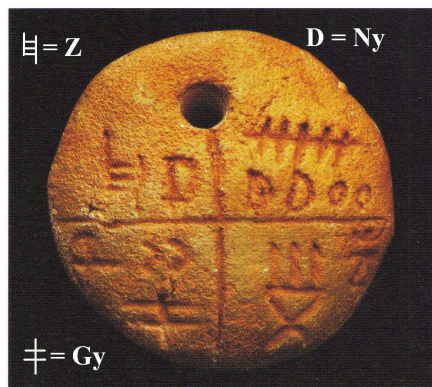
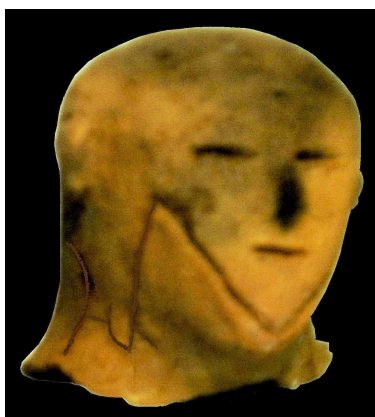

Alsótárlakától a botnaptárig....

összeírást látunk. Úgy néz ki, hogy az **Ny** és **D** betű összeírása. Ezt nyilasnak is nevezik. A boszniai hegypiramisoknál lévő alagútban is megvan a pontos mása. A korong jeleinek olvasásával számosan kísérletezte, de mindenki más eredményre jutott, melyek nem támogatják egymást.

A litván származású régész, Marija *Gimbutas* szerint az emberiség első írásrendszerét a Délkelet-Kárpát-medence és Észak-Balkán újkőkori népessége alkotta Kr. e. 5500 és 5000 között. Egyesek véleménye szerint ebből származik minden írás. Az ősnépet ő „Old European”-nek, vagyis „őseurópainak” nevezte, amely nem szemita, és nem indoeurópai volt. Szerinte, az indoeurópaiak ezen ősnépet kipusztították. Lehetséges, de ha a régész a magyarság hivatalos történelme mögé is nézett volna, akkor lehet, hogy más lett volna a véleménye. Ami az elsőbbséget illeti, a franciaországi Glozel versenyben van. A tekintélyes számban előkerült írásjelekkel ellátott leleteket 15 ezer évesnek tartják, mely szerint ők voltak az első írásrendszer megalkotói. Csakhogy, a glozeliak eltűntek, mert Franciaországban megszakad az írás fejlődésének folytatása. Valószínű az éghajlatváltozás okozta. Ezer évvel később hasonló fejlemény alakult ki a Kárpát-medencében, mint erre Varga Csaba felfigyelt. Friedrich Klári pedig összegyűjtötte a glozeli leleteken talált jeleket, köztük a kettős keresztet is. Meg kell említeni, hogy a Pilis-hegység Jankovics barlangjában talált, írásjelekkel ellátott csontleletet is 15 ezer + évesnek tartják. E kérdéssel úgy állunk, mint Amerika felfedezésével. Leif Erickson az első ezredforduló táján megérkezett az Újvilágba, de soha nem tért vissza Európába. Félézer évvel később Kolumbus érdemelte ki a dicsőséget, mert ő vitte a hírt az Újvilág létezéséről.

Hazai barátomtól, Szondi Miklóstól kaptam fényképet egy újkőkori istennőt megtestesítő szobortöredékről, mely a szentesi Csallány Gábor Múzeumban van kiállítva. Az első ránézésre, a fejen egy nagy **M** alakú, bekarcolt jel emelkedik ki. A nagy **M** alakú jel **V** szöge kialakít egy háromszöget, amely nemzetközileg elfogadottan nőiség jele. Ebből arra kell következtetni, hogy e szobrocska az újkőkori ember egyik istennőjének agyagból készült ábrázolása. Eszmei megfogalmazása. Az **Eredetünk és őshazánk** című könyvemben részletesen foglalkoztam a két jel lehetséges olvasatával. Arra az eredményre jutottam, hogy a két jel olvasata lehet a **Magyarok Istene**, de mert *Magyar* Adorján és *Zakar* András szerint a sumérben és ógörögben a **magar**, **makar** boldogot jelent, ezért az újkőkori termékenység vallás istennője nevének, tehát **Boldogasszony** olvasata is lehetséges.

A nagy **M** alakú jel függőlegesének alsó végéhez – mindkét oldalon – egy ferde vonal kapcsolódik. A nyak jobb oldalán további jelet/jeleket is látunk, mely lehet fogalomjel, de lehet betűösszeírás, azaz ligatúra is.

Betűösszeírás esetén a következő jelekre bontható (jobbról)H(Υ balra), melyek alakilag megegyeznek a székely-magyar rovásírás **T**, **N** és **R** betűjével. Az utolsó hosszú, enyhén hajlított ív szintén lehet **N** betű. Az **R** betűt az **N** és az utolsó ívet összekötő **vízszintes vonal** képezi. A **T** és az **N** betűk alulso kapcsolódásával nem kellett kevesebb jelet használni, ezért nem lehetetlen, hogy az összeírt két jel az **Ny** betűt képviseli. E jelek újkőkori hangértékei ismeretlenek, tehát csak alaki azonosságról lehet szó. De, ha mai értelmük szerint olvassuk őket, és beillesztjük az idekívánczó magánhangzókat, akkor a **tenor**, **tanár** – nem valószínű, hogy e két szó abban az időben létezett –, **tánér** = **tányér**, **tenér** = **tenyér** olvasatok lehetségesek. Azonban, ha az utolsó jelet is **N** betűnek olvassuk – ami lehetséges –, akkor a **tenéren**, **tenerén**, azaz **tenyerén** olvasat is elképzelhető. Népi közmondás szerint „**a szerencsés embert az Isten a tenyerén hordja**” (?). Istennőről lévén szó, tehát elképzelhető, hogy eme mondás idevezethető vissza. **Elgondolkoztató!**

A betűösszeírás a székely-magyar rovás íratlan „szabálya”. Ezért mondta az olasz Antonio Bonfini, Mátyás király udvari történetírója, hogy a magyarok „**kevés jeggyel sok értelmet foglalnak egybe**”. Betűösszeírások más népek rovásaiban – jelek szerint – csak ritkán fordulnak elő. Ez vonatkozik a rokon, vagy rokonnak vélt népekre is. Ezek között az etruszkoknál figyelhető meg a leginkább. Erre a magyarázat az lehet, hogy az etruszkokat több magyar kutató a Kárpát-medencéből származtatja. Legújabbban az olasz nyelvész, Mario Alinei is erre az álláspontra jutott. A szentesi szobortöredék rovásjeleinek összeírása megerősíti az alsótatárlakai korongon is észlelhető betűösszeírások lehetőségét. Továbbá, igazolja a rovás fejlődésének folyamatát a székely-magyar betűösszeírás gyakorlatán keresztül, egészen napjainkig. Amint ezt a mellékelt templomfelirat is igazolja. Nem lehetetlen tehát, hogy a szakálhádi nép a magyar nyelv ősalakját beszélte, és a székely-magyar rovásírás eredete is az újkőkorbba vezethető vissza. E lehetőséget alátámasztja Friedrich Klára és Szakács Gábor kutatása is. Friedrich megtalálta az újkőkori régészeti leleteken a rovásbetűk alaki mását az **e** és **ly** betűk kivételével.

re tse m s á y á m k t l á n i s
k á t l á n i s r e t s e m f e s u i
á. d. f f j. s. a. j. g.

Részlet a csíkszentmártoni, 1501-ben készült templom feliratából (Forrai Sándor).

A harmadik írásjelekkel ellátott régészeti lelet képét Cser Ferenc-Darai Lajos közli **A magyar folytonosság a Kárpát-medencében** című munkájuk borítólapján., melyet Szatmár vármegyének román oldalra eső Hosszúfalú és Kisfentős határában találtak. A kép ugyancsak megtalálható a világhálón Borovszky Samu **Szatmár vármegye őskora** címszó alatt.

Az istennőt, nagyasszonyt ábrázoló töredéken írásjelek láthatók. A sátoralakú jelek megegyeznek a magyar rovásábc **S** betűje alaki másával. A két „sátoralakú” jel között van egy díszítésnek tűnő jel is. Azonban, az **N** és **T** hasonló összeírását megtaláljuk a bolognai botnaptár szövegében is. Fel kell tételezni, hogy e jel ebben az esetben is az **NT** összeírást képviseli.

LaTNa★TNILAB★TNeCNIM ←

A bolognai botnaptárban szereplő nevek Forrai Sándor **Küskarácsonytól sülvester estig** című könyvében találhatók. Amint látjuk, az **NT** összeírása hasonlít a régészeti leleten látható jelhez. Ezek szerint, ha mai ismereteink birtokában elolvassuk a közel 4000 éves lelet jeleit – sajnos nincs pontos

kormeghatározás –, akkor balról jobbra a **SeNTeS** olvasatot kapjuk. Ha e lelet Szentes vidékén került volna elő, akkor feltételezhetnénk, hogy e településnek már az újkőkor végén, bronzkor elején is megvolt a neve. Az is lehetséges, hogy e lelet Szentes vidékéről került Szatmár vármegye keleti végébe, bár hasonló díszítéssel ellátott leletek ezt kizárják. Továbbá az is lehetséges, hogy a két szónak semmi köze sincs egymáshoz, mert ha jobban megfigyeljük, akkor jobbról balra, a második S után még egy balra dülő jelet is látunk, ami lehet egy másik S, de lehet a rovás G vagy L betűje is. Fontos viszont, a rovás betűösszeírás gyakorlata és hasonló megoldása, amely összeköti a szatmári leletet a bolognai botnaptárral. Mit kell tudnunk a botnaptárról?

Az olasz hadmérnök, térképész, tábornok, stb., Luigi Ferdinando **Marsigli** gróf, 1681-ben osztrák császári szolgálatba szegődött. 1886-ban az osztrák oldalon részt vett Buda visszafoglalásában. S mint ilyenkor szokásos, szabadpréda minden érték, mint például a **Corvinák**. Amikor a császári katonák el akarták „zabrálni” őket, akkor Marsigli közbelépett.

Marsigli 1690-ben eljutott Székelyföldre is, ahol kezébe került egy botnaptár. E botnaptár teljes szövegét lemásoltatta, és egy székely aláírásával hitelesítette, amely megtalálható a **Bolognai Egyetemi Könyvtárban** az 54. kötet 669. oldalán. A botnaptár azóta, mint oly sok minden eltűnt, de Marsiglinek köszönhető, hogy másolatban megmaradt a legterjedelmesebb rovásemlékünk. A botnaptár 1450 táján készülhetett, de mert rajt van az összes Boldogasszony ünnep, amely némelyike akkora már kiveszett, ezért az a legvalószínűbb, hogy egy Árpád-korban készült, korábbi naptárról másolták, de amelyen már feltűntették az újabb ünnepeket is, mint a sienai Szent Bernát névünnepét.

Van-e egyéb támasztéka az itt felsorolt lehetőségeknek az alaki hasonlóságon és a betűösszeíráson túl?

Dr. Raskó István biológus vezetésével az MTA Genetikai Intézete végezte az első önálló magyar genetikai vizsgálatot. A vizsgálat célja az volt, hogy kiderítsék, mily százalékban található meg Árpád népének génállománya a mai magyarságban. A vizsgálathoz apai ágon 132 anyaországi és 97 székely, míg anyai ágon 102 anyaországi és 76 székely mintát használtak fel. Az eredményt 2010-ben Raskó a **Gének honfoglalása** (Medicina Könyvkiadó) című könyvében tette közzé. Kiderült, hogy a magyarság túlnyomó többsége nem Árpád népéből, hanem a köznépből származik.

Raskó azt írja, hogy az újkőkori E3b haplócsoport népessége 7000-8000 ezer éve a Balkánról telepedett be a Kárpát-medencébe. Génjeik a mai magyarság génállományában 10%-ot képviselnek. Az E3b1 haplócsoport népessége pedig a „**magyar adatbázisban döntő arányban van jelen.**” – írja Raskó. Nos, e népesség 7300 éve a Vardar és Morava folyók völgyén át, érkezett a Kárpát-medencébe. Egyre több jel mutat arra, hogy eme ősi földműves nép nem veszett ki, hanem génállománya, műveltsége és nyelve tovább él a mai magyarságban.

Nos, ha mindebből levonjuk a tanulságot, akkor azt kell mondanunk, hogy a magyar rovásírás a Kárpát-medencében alakult ki. Téves az elnevezése is, mert nem székely-magyar, és nem hun-magyar, hanem **magyar**. A tévedés abból származik, hogy korábban a magyarság eredetét és egészét, kizárólag a szittyákhoz és hunokhoz kötötték. Megfeledkeztek és megfeledkeznek az őstelepes földműves népről, amelyből – szerintem – a szittyák és hunok is származtak. A szittyák és hunok magas műveltségű népek voltak, és kiváló fémművességük mellett ismerték és használták a rovást, de nem ők voltak az írás feltalálói. Az írás kialakulása őket ezer évekkel megelőzte. A székelyeket pedig hol szittyák, hol hun eredetűnek tartják. Innen a rovásírás téves elnevezés. Ha az emberi művelődés szellemi csúcsterméke az írás, akkor méltán büszkéek lehetünk földműves őseinkre, akik az újkőkor hajnalán betelepítették az egész Kárpát-medencét, és megalkották az emberiség „első” írásrendszerét, amely ma is él.

Elgondolkodtató az is, hogy – tudomásom szerint – keleten, ahonnan a magyarság állítólag származott, népnévünk: **magyar**, ebben a formában, sehol nem fordult elő. Előfordult viszont a következő változatokban: magar, madar, madjar, mazar, mazsar, madzsar, stb. Keleten hiányzott és hiányzik a gy hang jele/betűje, de megvan az alsótatárlakai korongon, megvan Glozelben, és megvan az etruszkoknál.

Alsótárlakai korong: Kr.e. 5300. Szentesi istennő: Kr.e. 3500-3200. Hosszúfalui istennő: Kr.e. 1800-1500. Bolognai botnaptár: Kr.u. 1250-1450.

A felsoroltak a magyar rovásírás kárpát-medencei kialakulásáról és töretlen fejlődéséről tanúskodnak az újkőkor hajnalától.

Radics Géza